

základě § 56 odst. 4 živn. řádu dále výrobu uzenářského zboží uzenářem-výrobcem a v důsledku toho může žádati za udělení hostinské koncese v rozsahu uvedeném v § 3 bodu 4 zákona č. 112/1927 Sb., aniž je povinná podati průkaz způsobilosti. Oprávnění, jehož tímto způsobem vdova po uzenáři nabude, není arci více oprávněním provozovaným na základě živnostenského listu zemřelého jejího manžela, nýbrž oprávněním, jehož teprve ona sama udělením koncese nabyla.

Č. 12.805.

Řízení před nss. — Cesty: I. Stížnost obce podanou včas k nss, která byla vrácena podle § 21 odst. 2 zákona o ss k doplnění průkazem o tom, že se obecní rada usnesla na jejím podání, nelze odmítnouti jako opožděnou, když byla i se zmíněným průkazem opět předložena ve lhůtě poskytnuté nss, třebas usnesení obecní rady se stalo po uplynutí lhůty stanovené v § 14 zákona o ss. — II. Předpisy silničních zákonů o vzniku silnic a cest se vztahují i na zastavěné území obce.

(Nález z 2. března 1937 č. 16.939/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A LXXXV/21.

Věc: Obec Nové Hutě (adv. Dr. Viktor Šťastný z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 25. června 1934 (za zúč. Leo W. v Nových Hutích adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) o veřejnosti cesty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost. Útraty zúčastněné straně se nepřisuzují.

Důvody: Výměrem z 15. září 1932 vyrozuměl obec. úřad v Nových Hutích zúč. stranu Leo W., že obec. zastupitelstvo ve schůzi 14. září 1932 prohlásilo cestu č. parc. 1243, odbočující od okresní silnice u kostela ke škole v Nových Hutích, jež dosud byla ve vlastnictví Leo W., za cestu veřejnou v té šířce, jak je zapsána v katastrální mapě.

Okr. úřad v Prachaticích výměrem z 16. ledna 1934 zamítl odvolání Leo W. jako bezdůvodné a schválil zmíněné usnesení obec. zastupitelstva z toho důvodu, že konaným šetřením a předloženými spisy je nesporně prokázáno, že cesta č. kat. 1243 vedoucí od kostela ke škole je jediným přiměřeným spojením, které slouží v těchto místech veřejnému ruchu a jest odůvodněno naléhavou potřebou komunikační. Poněvadž dále bylo prokázáno, že užívání této cesty je trvalé, všeobecné a nerušené a že cesta jest i objektivně způsobilou sloužiti jako všeobecný komunikační prostředek, musilo odvolání býti zamítnuto.

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad na odvolání Leo W. výměr okr. úřadu v Prachaticích a jemu za základ sloužící usnesení obec. zastupitelstva v Nových Hutích pro nezákonnost a odůvodnil své rozhodnutí takto: Vznik veřejné cesty obecní v zastavěné části obce nelze posu-

zovati s hlediska zákonů silničních. V zastavěné části obce je považováno vznik veřejné komunikace za regulaci. V důsledku toho nutno tedy při řešení otázky vzniku veřejné komunikace v zastavěné části obce postupovati podle ustanovení stav. řádu. Jelikož však v konkrétním případě se jedná o otázku vzniku veřejné komunikace, která vede od kostela až ke škole a je v zastavěné části obce, a poněvadž dále z jednacích spisů je patrné, že obec Nové Hutě ve svém usnesení věci se neopírala vůbec o předpisy upravující směr, polohu a niveau veřejných komunikací v obci, jak to má na mysli část I. zákona z 8. ledna 1889 č. 5 z. z., je v odpor vzaté usnesení obec. zastupitelstva již z toho důvodu v rozporu se zákonem.

Maje rozhodovati o stížnosti obce podané proti tomuto výměru, musil nss zaujmouti především stanovisko k vývodům zástupce zúč. strany, jimiž tento dovozoval, že stížnost obce je opožděná, poněvadž prý nař. rozhodnutí bylo podle stížnosti doručeno obci Novým Hutím 30. srpna 1934, obecní rada této obce usnesla se však podle protokolu předloženého nss na podání stížnosti teprve 25. listopadu 1934. Soud nemohl z tohoto důvodu uznati stížnost za opožděnou a tudíž nepřípustnou, neboť stížnost ta byla dána poště k dopravě na nss 25. října 1934, tedy ve lhůtě 60 dnů od doručení nař. rozhodnutí a proto včas. Stížnost ona byla sice vzhledem k tomu, že k ní nebylo tehdy připojeno usnesení obecní rady o tom, že stížnost obce k nss má býti podána (§ 7 zákona č. 76/1919 Sb.), vrácena obci podle § 21 odst. 2 zákona o ss k doplnění tímto průkazem a za tím účelem byla jí poskytnuta lhůta 30 dnů, obec však v této lhůtě stížnost řádně doplněnou řečeným průkazem opět předložila a nelze ji proto odmítnouti jako opožděnou, třeba příslušné usnesení obecní rady se stalo teprve po uplynutí lhůty stanovené v § 14 cit. zákona (srov. usnesení nss Boh. A LXXXV/21). — —

Neshledav závady, aby o stížnosti bylo rozhodnuto věcně, zabývá se soud nejprve námitkou, že předpoklady, z nichž žal. úřad vychází, nejsou správné. V daném případě prý nejde o vznik veřejné komunikace, který by nastal teprve usnesením obce, nýbrž o cestu, která existuje již od roku 1812, kdy zřízena byla v Nových Hutích škola, a která je sice ve vlastnictví Leo W., resp. byla ve vlastnictví jeho předchůdců, která ale — jak nesporně je prokázáno — stále sloužila veřejnému provozu a trvalému ukojení nutné komunikační potřeby. Nss shledal stížnost důvodnou.

Nař. rozhodnutím zrušený výměr okr. úřadu byl založen na právním názoru, že cestu, o níž jde, je přes to, že je dosud v soukromém vlastnictví Leo W., cestou veřejnou, poněvadž se jí trvale, všeobecně a nerušeně jako veřejné cesty užívá a užívání to jest odůvodněno naléhavou komunikační potřebou obce. Z tohoto odůvodnění je patrné, že okr. úřad ve svém rozhodnutí stál na stanovisku zastávaném konstantní judikaturou (srov. Boh. A 10.017/32 a judikaturou v něm citovanou), že totiž pozemek, který je v soukromém vlastnictví, jest uznati za veřejnou cestu, byly-li splněny tyto dva předpoklady: 1. že pozemek byl věnováním

vlastníka určen za komunikaci veřejnou, na kteréžto věnování možno usuzovati i z činů konkludentních, na př. z toho, že vlastník po dlouhou dobu trpěl všeobecné užívání svého pozemku za cestu veřejnou, a 2. že užívání dotčeného pozemku za cestu veřejnou slouží trvalému ukojení nutné komunikační potřeby obce. Žal. úřad nepopírá sice správnost svrchu uvedené zásady, ale vylučuje její použití v daném případě, ježto prý zásada ona neplatí pro pozemky ležící v zastavěném území obce, v němž vznik nové veřejné komunikace se řídí výhradně jen dle předpisů staveb. řádu, čímž patrně míní platný staveb. řád, a nikoli dle zákonů silničních.

Nss nemohl uznati názor žal. úřadu v této jeho všeobecnosti za správný. Usnesení obecního zastupitelstva, jímž se prohlašuje určitý pozemek, jsoucí v soukromém vlastnictví, za cestu veřejnou, nemá povahu aktu konstitutivního, nýbrž povahu aktu deklaratorního (Boh. A 10.130/32), neboť usnesením tím se nezakládá teprve veřejnost cesty přes soukromý pozemek fakticky již vedoucí, nýbrž se pouze konstatuje, že pozemek ten trvalým užíváním jeho za nutnou cestu veřejnou již dříve charakteru veřejné cesty nabyt. Trvalé užívání určitého pozemku jsoucího ve vlastnictví soukromém jako nutné cesty veřejné je zde nejen surogátem výslovného věnovacího aktu vlastníkova, nýbrž i surogátem usnesení obecního zastupitelstva o přijetí onoho věnování a otevření oné cesty pro veřejný provoz po rozumu § 14 zákona z 12. srpna 1864 č. 46 z. z. a § 35 zákona z 31. května 1866 č. 41 z. z. Poněvadž v daném případě obec ve správním řízení tvrdila a tvrdí i ve stížnosti k tomuto soudu, že onoho pozemku bylo jako nutné cesty veřejné trvale a nerušeně užíváno již od roku 1812, t. j. od zřízení obecné školy, pak podle tvrzení obce šlo o veřejnou cestu, jejíž vznik spadá již do doby před účinností nyní platného stav. řádu z 8. ledna 1889 č. 5 z. z. čes., ba dokonce do doby před účinností stav. řádů dřívějších z 11. května 1864 č. 20 z. a n. pro království České, z 27. března 1845 č. 83 sb. z. prov. a ze 17. května 1833 č. 149 sb. z. prov., a nemohl tedy úřad již z tohoto důvodu vznik cesty posuzovati podle předpisů platného stav. řádu, aniž se vypořádal s uvedeným tvrzením obce.

Než nesprávný je i právní náhled žal. úřadu, že předpisy zákonů silničních o vzniku silnic a cest se nevztahují na zastavěné území obce, neboť zákony ty platí zásadně i pro cesty a silnice probíhající zastavěným územím obce. Že tomu skutečně tak jest, plyne z toho, že uvedené zákony nejen neobsahují nijakého ustanovení, podle něhož by působnost jejich byla omezena jen na silniční a cestní trati, ležící mimo zastavěný obvod obce, nýbrž naopak obsahují výslovné předpisy, z nichž je patrné, že dlužno je aplikovati i na silnice a cesty v zastavěném území obce (srov. na př. § 11 zákona č. 46/1864 z. z. a §§ 17 a 41 zákona č. 41/1866 z. z.).

Ovšem pro celý obvod obce platí i ustanovení stav. řádu z 8. ledna 1889 č. 5 z. z. čes., zejména tedy i předpisy tohoto řádu o plánech polohy (část I.) a o rozdělení pozemků na místa stavební [část II. a)] a s tím související projektování nových tříd a ulic. Bylo proto uvážiti,

zda usnesení obce neodporuje těmto ustanovením stav. řádu. V tom směru dlužno konstatovati, že nešlo o zděláním plánu polohy, které arci vyžadovalo by zvláštního řízení, a žal. úřad také netvrdí, že jde o nějakou změnu tohoto plánu, k níž rovněž bylo by zapotřebí řízení podle §§ 4 a 5 stav. řádu. V daném případě nejedná se také o projektování nové ulice v řízení parcelačním, jež arci mohlo by býti předsevzato jen v řízení podle §§ 10 a 15 stav. řádu, a nejde vůbec o prohlášení pozemku za pozemek uliční, k němuž arci bylo by zapotřebí aktu stavebního úřadu (Boh. A 4217/24 a 5266/26), nýbrž v daném případě šlo o to, zda určitý pozemek trvalým svým užíváním za nutnou cestu veřejnou nabyt již tím charakteru cesty veřejné (nikoliv ulice). Prohlášení obecního zastupitelstva v tomto směru učiněné samo o sobě se ještě nepříčí ustanovením stav. řádu; že by pak byly zde momenty, které by činily prohlášení ono s hlediska stav. řádu nepřipustným, jak by tomu na př. bylo, kdyby prohlášení ono involvovalo v sobě změnu plánu polohy bez předepsaného řízení, nař. rozhodnutí netvrdí.

Č. 12.806.

Stavební právo: I. * Regulační plán města Bratislavy může za okolností upravovati i vnitřní stavební čáry. — II. * Ustanovení zákonů o stavebním ruchu č. 43/1928 a 45/1930 Sb. o maximální výšce budov nebrání tomu, aby v zájmu veřejném byla v regulačním plánu města Bratislavy tato výška omezena.

(Nález z 3. března 1937 č. 11.325/37.)

Věc: JUDr. Josef a Marie K. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 13. září 1934 o regulační úpravě.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Zastupitelský sbor města Bratislavy se usnesl 26. února 1934 na regulační a zastavovací úpravě bloku mezi ulicemi Růžovou, Štúrovou, Fochovou, Mostovou a Polovnickým radom. Podle tohoto usnesení stanoveny byly jednak pro řečený blok regulační a stavební čáry, jednak učiněny byly dispoice o zastavění tohoto bloku. Pokud je to pro dnešní spor významné, bylo stanoveno:

1. Pro celé regulované území určeny byly vnitřní stavební čáry souběžně se zevnějšími regulačními čarami ve vzdálenosti od 11 až do 17 m, při čemž mimo jiné na parcele č. 1746/1 povoleno bylo dvorní křídlo v rozměrech v plánu uvedených, a to tak, že na hranicích mezi parcelami č. 1746/1 a 1747 (s eventuálním vyrovnáním hranice) bylo dvorní křídlo povoleno do hloubky maximálně 15 m za vnitřní stavební čáru a v šířce maximálně 12 m. Kromě tohoto zastavění za vnitřními stavebními čarami povoleno bylo zastavití další dvorní plochy jedním